

Det er hensigtsmæssige Tillæg. Men hvad hjælper de, naar det kan risikeres, at en Sag bliver afgjort administrativt? Selve Udvidelsen af Straffebestemmelserne forøger aldeles ikke Udsigten til, at slige Sager kommer for en Domstol, naar vi ser, at en Sag af saa alvorlig Art som denne bliver afgjort administrativt. Det, den offentlige Mening har forlangt, er netop, at der skulde være Straf for den Slags Forseelser, og saa vidt er vi dog kommet i Udvikling, at vi ønsker, at Straffen skal ikke blot være en Gængæld paa den Maade, at de skyldige rammes føleligt derved, at Bøden sættes til 10,000 Kr., men den skal tillige virke ved den Skam, som ligger i, at det, de Mennesker har begaaet, er uigenkaldeligt stempet som en samfundsskadelig Handling. Det var det, den offentlige Mening i Virkeligheden forlangte, og det har der ikke været Mulighed for at komme til Ro om. Det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) sagde udtrykkelig, at Regeringen af Hensyn til Landet netop havde ønsket, at der ikke skulde komme fuldt Lys over Sagen. Det er muligt, at der har været Forhold til Stede, som har medført, at man ikke har ønsket den Sag belyst; det skal jeg ikke kritisere. Men den Interesse har Befolkningen, at der af slige Hensyn ikke opvokser en anden og ny Fare, nemlig en almindelig Følelse af Utryghed og af at leve under vilkaarlig Afgørelse, og jeg synes, at naar Regeringen mente, at der af visse Hensyn til Landet, som hverken er os meddelte, eller som jeg skal søge at trænge ind i, var Anledning til at afgøre Sagen administrativt, saa forelaa der ogsaa al Anledning til at stoppe enhver Forhandling om de to Personer, thi man kan ikke samtidig tiltage sig Ret til at fordømme disse Mennesker for deres Handlemaade og afskære dem den naturlige Vej til at forsvare sig. Saa maatte ogsaa Forhandlingen om Udmaalningen af deres moralske Skyld være standset.

Den Redegørelse, Ministeriet har udstedt, bevæger sig paa et helt andet Omraade end det, Sagen oprindelig drejede sig om. Loven af 6. August drejer sig kun om at give Ministeriet en Myndighed til at udstede Udførselsforbud af Hensyn til Landets Forsyning med nødvendige Artikler, og det, som derfor maatte være og oprindelig i den offentlige Mening var Kærnepunktet, var, at man bebrejdede de vedkommende, at de hensynsløst havde udført en Ladning Korn, som man mente, Befolkningen her kunde have faaet Brug

for til sin egen Ernæring. Det var det Moment, som straks kom frem i den offentlige Mening, og som den længe beholdt sig til. Men dertil kommer nu, at Sagen er blevet flyttet over paa et helt andet Omraade, idet Redegørelsen væsentlig henholder sig til Udstedelsen af dobbelte Papirer, altsaa den mislige Fremgangsmaade med Certepartierne. Det er en hel anden Sag; det kommer slet ikke det første ved. Den ene Sag vedrører alene Konsul Hansen i Aarhus, den anden i fuldt saa høj Grad Generalkonsul Johan Hansen. De 10,000 Kr., som Loven af 6. August 1914 hjemler som Maksimum for en Bødestraf, mente Ministeren sig berettiget til at tage i Kraft af en Overenskomst; men det er klart, at saa bliver Erlæggelsen af de 10,000 Kr. ikke Straf, thi Ministeriet har ikke nogen Myndighed til at idømme Straf. Ministeriet har faaet en meget udstrakt Myndighed til at udstede Forbud, Domstolene har faaet og skal nu efter dette Lovforslag have en yderligere Myndighed til at udmaale Straf, men Regeringen har ikke faaet en eneste Smule større Myndighed til at træde i Domstolenes Sted, end den hidtil har haft. De 10,000 Kr., som blev betalt ifølge en privat Overenskomst mellem Ministeriet og Konsul Hansen, har ikke Karakteren af Straf, saaledes som det ogsaa stadig hævdes fra Konsul Hansens Side. Det var en Hensigtsmæssighedsordning for at undgaa videre Vrøvl. Hvis Hensigten var at komme den paagældende Fortjeneste til Livs, var Beløbet alt for lavt, og man kunde have forhandlet om at gøre Bøden meget større. Men det blev ikke prøvet, om ikke den vedkommende var ifaldet Fængselsstraf. Og hvad særlig den moralske Side af Sagen angaar, det at sejle med dobbelte Papirer, der jo maa betegnes som utilfredsstillende og falske Papirer, kan det jo være en Handling, der er saa skammelig, at den nærmer sig til Bedrageri. Derfor kunde vi have ønsket, at Sagen var kommet for Domstolene, ogsaa for at faa det oplyst. Og vi kunde have ønsket, at der mellem Ministeriets Redegørelse nu og dets Motivering og Handlemaade tidligere havde været en nøjere Overensstemmelse. Som Sagen nu foreligger, er det i Virkeligheden for bestandig gjort umuligt at komme til en fast og klar Enighed om, hvor Skylden ligger, og i hvilket Omfang den foreligger. Det vil bestandig blive en Stridens Genstand i den offentlige Bevidsthed. Og det vil medføre, at man kun med nogen Ængstelighed gaar til at lægge forøget Myndig-